

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Epistolarvm Innocentii III. Romani Pontificis Libri Vndecim

Innozenz <III., Papst>

Parisiis, 1682

Philippo Illvstri Francorum Regi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-20006

tent. Si verò præfati Canonici ab accusatione destiterint, & probare noluerint quod proponunt, vos, si præfatus Episcopus super his fuerit infamiae nota repperfus, purgationem ipsi canonicam indicatis, ut cum tribus Episcopis suam, si valet, innocentiam purgare non differat; & eam, si præstiterit, auctoritate apostolica admittentes, eum ab impetitione Canonicoꝝ penitus absolvatis, & ab objectis criminibus denunciatis infontem. Verùm si se non poterit iuxta sanctiones canonicas expiare, vos eum suspensum ad nostram præsentiam sublato appellationis obstaculo transmittatis, ut in negotio ipso sicut expedire viderimus auctore Domino procedamus, attentius provisuri ut mandatum apostolicum ita prudenter ac diligenter exequi studeatis, ut nos devotionem & sollicitudinem vestram possimus merito commendare. Volumus autem nihilominus & mandamus ut eidem Episcopo districtius injungatis, ne bona Lausannens. Ecclesie hujus occasione negotij quomodolibet alienare præsumat, in quorum distractione dicitur hætenus satis enormiter excessisse. Si qua verò partium legitime citata vestram præsentiam adire contempserit &c. Nullis literis obstantibus harum tenore tacito &c. Quòd si omnes &c. tu frater Archiepiscopo cum eorum altero &c. Datum &c. ut supra, Id. Maij.

*P H I L I P P O I L L V S T R I
Francorum Regi.*

*Epist. 171.
Vt repudiata
pellice, legitima
uxorem
recipiat.*

Licet dextera Domini suam fecerit in nostra promotione virtutem, de terra suscitans inopem, & de stercore erigens pauperem, & illud nos voluerit dignitatis solium obtinere, ut non solum cum Principibus, sed de Principibus etiam judicemus, cum tamen conditionem humilitatis nostræ conspicimus, & de quo ad quid simus vocati pensamus, præter generale debitum pastoralis officij quod singulis nos constituit debitores, tibi & regno tuo specialiter nos fatemur teneri, in quo nos recolimus in studiis literarum ætatem transegisse minorem, ac divino munere quantæcunque scientiæ donum adeptos, beneficiorum impensam multiplicem suscepisse. Ad cumulum autem hujus præcipuæ dilectionis accedit progenitorum tuorum grata memoria; quos, sicut Christianissimos

Principes, nec ventus turbinis, nec impetus tempestatis ab Ecclesia Romana potuit aliquando separare, quin potius tanto amplius in ipsius devotione ferverent, quanto fortius in naviculam nostri piscatoris fluctus insurgerent, & mare tumultuosius ventorum incurfibus fluctuaret. Vnde cum in minori quondam officio constituti serenitatem regiam & regnum Franciæ speciali amplexari fuerimus dilectionis affectu, nunc ad apicem Summi Pontificatus, licet insufficientes, assumpti, privatis affectibus, communibus supervenientibus causis, tam ardentius in regis serenitatis dilectione flagramus, ut occasionem nobis precemur à Domino indulgeri, per quam affectus interior prodeat in effectum, & prærogativa sinceritatis, quam ad te gerimus, in opere pateat universis. Verùm quanto amplius celsitudinem tuam honorare cupimus, & ad profectum tuum ardentius aspiramus, tanto magis de tua sumus salute solliciti, & gravius ferimus, si nostræ caritatis affectus circa serenitatem tuam, te præsertim dante materiam, videretur (quod absit) refrigerare, vel tepere. Sanè quantum scandalum sit exortum ex superinductione illius quam post multiplices inhibitiones Ecclesie (quarum unam factam per bonæ memoriæ M. sanctoꝝ Iohannis & Pauli Presbyterum Cardinalem, tunc apostolicæ sedis Legatum, & dilectum filium C. Subdiaconum & Notarium nostrum, cum felicis record. Celestini Papæ prædecessoris nostri literas in tua fecere præsentia recitari, quæ inhibitionem apertius continebant, ad te novimus pervenisse, & post datas & receptas epistolas venerabilibus fratribus nostris Suesionens. & Noviom. Episcopis, nunciis tuis propter hoc apud sedem apostolicam constitutis) superinducere voluisti, tibi credimus ex parte liquere, in quo ad discretionem veritatis non debet vincere sensualitas rationem. Nosti enim quòd morbus iste jam vicina corrumpit, & ad excusandas excusationes in peccatis factus es ceteris excusatio, & in nos & Romanam Ecclesiam detractionem non modicam suscitasti. Quantum autem ex hoc te ipsum læseris, ex eo manifestè perpenditur, quòd omnia tibi contraria successerunt, quæ prius prospera succedebant, nec datum est tibi frui etiam pace diuturna, quin, etsi non corpus, mentem saltem sollicitudo

Vide Massonum in Annalibus.

Vide supra epist. 171.

gravis urgeret. quod tibi esse debet evidens argumentum quòd propter hoc divinam indignationem incurreris; præsertim cum superinductæ consanguinitas opponatur, carissimæ autem in Christo filia nostræ I. Regina Franciæ non nisi impedimentum fuisset affinitatis objectum. Ut igitur saluti tuæ consulas & honori, ut nos & Romanam Ecclesiam à labiis iniquis & lingua liberae detractrice, ut Dominum tibi reddas propitium, quem iratum tibi hæctenus reddidisti; rogamus serenitatem regiam, monemus, & exhortamur in Domino, & in remissionem injungimus peccatorum, per apostolica tibi scripta mandantes, quatenus in te ipsum aciem tuæ considerationis reflectens, sic tuos actus dijudices, ut ab aliis non debeas judicari. Memor esto conditionis tuæ, & novissima juxta verbum sapientis attendens, quod scandalum in Ecclesia parit, quod nobis detractionem generat, quod in perniciem tuæ salutis vertitur, & in dispendium totius regni redundat, alios simili corruptens exemplo, corrigas per te ipsum, superinductam de finibus regni Francorum removeas, & eam reducas in regnum & Regiam appelles ac facias appellari, mandans ei ab omnibus tanquam Reginae deferri, quam à te minus rationaliter abjecisti. Quòd si postmodum usque adeo serenitatem tuam oriens ex alto respexerit, & cor tuum lux illa dignata fuerit illustrare quæ illuminat omnem hominem venientem in hunc mundum, ut prædictam Regiam (quam ex testimonio plurium, quibus est religionis & dignitatis ratione credendum, mira sanctitatis & honestatis audivimus esse) retineas in gratia conjugali, (præsertim cum vix nobiliorem ducere possis, & id tibi plurimum expedire noscatur) in his facilius & ad votum tuum celerius exequendis quæ serenitati tuæ diebus istis incumbunt, gaudebimus plurimum, & in agendis tibi gratiarum actionibus assurgemus. Quod si forsan (quod absit) desuper datum non fuerit, sicut de jure tenemur, juris tibi licentiam non negamus, quò minus facta prius restitutione audiamus & exaudiamus quod rationaliter duxeris proponendum. Si autem (quod non credimus) nec famæ tuæ nec honori consuleres, nec mandatis nostris nec monitis obedires; quantumcunque nobis molestum existeret te in aliquo

molestare, contra te tanto amplius moveremur & manum curarem apostolicam aggravare, quâto serenitatem tuam sinceriùs diligimus, & quos amamus, severiùs arguere intendimus & duriùs castigare; cum inspirante Domino immutabilem animum & inflexibile propositum habeamus nec prece nec pretio nec amore nec odio declinandi à semita rectitudinis; sed via regia incedentes, nec ad dexteram declinabimus, nec deviamus ad sinistram; sine personarum acceptione facientes judicium, quia non est personarum acceptio apud Deum. Non ergo posses, quantumcunque confidas de tua potentia, subsistere ante faciem, non dicimus nostram, sed Dei, cujus, licet immeriti, vices exercemus in terris, cum auctore justitiæ, qui est Veritas, pro justitia & veritate pugnante, inimici tui in te ac regnum Franciæ prævalerent, nec valeret temporalis tuus & exiguus potentatus divinæ ac æternæ repugnare omnipotentia majestatis. Facias, fili carissime, de necessitate virtutem, & nobis in hoc, immo creatori tuo, per quem vivis & regnas, humiliter satisfacias; quatenus & ipsum tibi reddas propitium, & nos tibi constituas amplius debitores: sciturus pro certo, quòd nisi mandatum nostrum hac vice curaveris adimplere, non differemus ulterius quin officij nostri debitum exequamur. Datum &c. ut supra XVI. Kalend. Iunij.

VILLIEMO REMEN.
Archiepiscopo, sanctæ Sabinae
Cardinali.

Pia patrum prædecessorùmque nostrorum sollicitudo se circa statum Ecclesiæ in sua integritate servandum mirabiliter exhibuit circumspèctam, ut videlicet ipsas, quæ seculariumurbationum fluctibus concutiuntur assiduis, protectione sedis apost. specialiter præmuniret, & cum ipsa præfens omnibus adesse non possit, per convenientia instrumenta eidem indulta suæ potentiam auctoritatis extendens, perverforum malitiam coerceret. Sed cum malitia hominum excreverit in immensum, nec modum sibi perverfitas eorum effrænata imponat; nos, quos eidem sedi gratia divina præfecit, qui prædecessorum nostrorum mandata seu institutiones solvere non venimus, sed implere, juxta ma-

M iij

Epist. 172.
Ut existat conservator privilegiorum Ecclesiæ S. Germani de pratis Parisiis.